პროლეტარებო ყველა ქვეყნისა, შეერთდით!

ფასი ორი შაური

№ 66

კვირა, 19 სექტემბერი, 1926 წ.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

— პირში მოსულსა სიტყვასა განა სწყევლას თქმა უნდა? —

ტრამვაიზე

კაცი:—დიდი ხანია უცდით?
ორსული დედაკაცი:—სულ მეშვიდე თვეა!

„ნეუდაჩნი“ მგზავრობა

კვირის გათენება, ჯამაგირის მომატებასავით მიხარიან, მეტადრე თუ ორშაბათიც უქმე ახლავს! შორს ხად უნდა წავიდე, მაგრამ ბათომიდან ჩაქვამდე ყოველთვის დავიარები.

ბილეთი ხან მჭირია და ხან არა, ბათომში დასაბრუნებლად თითქმის არა დროს არ მინდა, იმიტომ რომ სადგურში არ გაგიშვებენ მხოლოდ უბილეთოთ, თორემ მატარებელში ნება გაქვს იყო. აბა ისე სულელი ხომ არ ვარ, რომ საბარგოში ვერ ჩამოვხტე და სადგურამდე ჩავყვე?

როგორც ყოველთვის, გასულ კვირასაც შევძვერი ვაგონში. ხალხი ბუზებივით ირეოდა, ზოგი სავსებით გაშიშვლებულიყო, ზოგს კიდევ მარტო სასირცხვო ალაგი დაეფარა.

— თქვენ სად მიბრძანდებით?—შევეკითხე მორიდებით ჩემ წინ მდგარ ქალიშვილს, რომელიც ისეთ თხელ სამოსში იყო გამოწყობილი, რომ თითო ღერი ბეწვის დათვლა შეიძლებოდა მის სხეულზე.

— ჩაქვში—მოკლედ მიპასუხა მან.
— სადაური ბრძანდებით?
— ბათომელი.
— რამდენი ხანია ცხოვრობთ ბათომში?
— დაბადების შემდეგ.
— რა ეროვნების ხართ?
— რუსი.
— ქართული არ იცით?
— Вот странно? რა საჭიროა რომ ვიცოდე?
— არაფერი, ისე შეგეკითხეთ.

ჩვენი ლაპარაკი ჩინეთის ჯარსავით გადადიოდა აქეთ-იქეთ. ხან მთვარეზე ვლაპარაკობდით, ხან მზეზე, ზღვაზე, ხმელეთზე, რომზე, მოთხრობაზე, სცენაზე, ოპერაზე და რავიცი. ბოლოს იმდენად შევტოპე მის ალერსში, რომ თვალში არავინ მიჩდა და ხელების ათამაშება დავიწყე. „ქურდს რა უნდა და ბნელი ღამეო“ ნათქვამია, მაგრამ ამ დროს დაღამება და ბნელი ღამე უფრო მნიშვნელოვანი იქნებოდა სწორედ და მეც ამ ღამეზე ვოცნებობდი, რომ მატარებელმა შეიკივლა და მწვანე კონცხის გვირაბში თავი შერგო.

— ეხლა ერთ მოხვევას მაინც მოვასწრებ მეთქი ვფიქრობდი მე და ჩიტივით მიკანკალებდა გული.

— სიბნელე სწორედ ასეთ დროს არის კარგი! ოცნებამ იმდენეთად გამიტაცა, რომ კარგა დაბნელებამდე გონს ვერ მოვედი.

— აბა მალე მიეხვიე თორემ ვერ მოასწრობ—მითხრა ერთმა გრძნობამ და გაშლილი ხელები მაგრად მოვხვიე თეძოებზე და მკერდზე მოვიკარი.

— არიქა, ქურდი!—იყვირა ვიღამაც. ცალი ხელი მკლავში მტაცა და მეორე ისეთი გამაწნა, რომ ხელში არ ვყოლოდი—ყირამალა გადავვარდებოდი. მატარებელი ამ დროს გვირაბიდან გავიდა და ჩვენი ვინაობა საზოგადოებას დაანახვა. მე ხელში ვყავდი დაჭერილი ვიღაც შუახნის კაცს, ქალიშვილი კი იქ არ ჩნდა. ქვეყნის თვალი ჩვენ შემოგვცქეროდა.

— აი, ბატონებო ქურდი დავიჭირე. გაცარცვა უნდოდა.—ხვნეშით ამბობდა ჩემი დამჭერი და ძალლივით მიბღვერდა.

— შევედით თუ არა გვირაბში, მაშინვე მეცა, მაგრად მიმიზიდა და ჯიბეებისკენ მიქონდა ხელი, რომ მარჯვეთ არ დავხვედროდი გამცარცვავდა—უხსნიდა ის ხალხს. ყველას თვალი ჩემკენ მოემართა, ყველა მაგინებდა, ყველა მკიცხავდა და მე კი ლენჩივით აქეთ-იქეთ თავს ვაქნევდი, თითქოს მადლობას ვეუბნებოდი ხალხს.

საღამოს მილიციაში ოქმს ადგენდენ, მაგარ დასკვნას ამზადებდენ.

მეორე დღეს გამომძიებელს შემდეგი ოქმი მიუვიდა:

— „როგორც მტკიცდება გამცხადებელ ბაკუშვილის სიტყვებიდან, ბრალდებულ ხვანჯგიას მოუნდომებია მისი გაცარცვა, რაც გათვალისწინებულია ამა და ამ მუხლით. ჩვენს მიერ შეკრებილ ცნობებიდან სჩანს, რომ მოქალაქე ხვანჯგია მეგრელი უნდა იყოს და ამას გარდა გამოცდილი ქურდი და ყაჩაღიც“.

გამომძიებელმა ხელმეორედ დამკითხა და როგორც იქნა სიმართლე აღადგინა. შემდეგ ბაკუშვილმაც დაადასტურა ჩემი ჩვენება, ბევრი იტირა, რომ ასე ულმობლად მომეპყრა. მაგრამ რაღას იზამდა. ეხლა რომ თავისუფალი ვარ—მიკვირს როგორ დავახწიე თავი იმდენ ბრალდებას. ეს მიქნა ჩაქვში გასეირნებამ. პ. ოზოლი.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

გარეწარი

— იხვაძეზე ლაპარაკობთ არა? ივან ივანიჩზე? ო, ნუ დაენდობით მას! იშვიათი „ჟულიკია“! გარეწარი!

მობაასე ზედმეტი მღელვარებისგან კიდეც წამოდგა იხვაძის ხსენებაზე.

გარშემო ყველა დაინტერესდა.

— როგორ—იხვაძე „ჟულიკი“, გარეწარი? რას ბრძანებთ? შეხედულებით იგი წესიერი, საქმიანი ახალგაზრდაა! რითლაა გარეწარი?

— ყური დამიგდეთ,—განაგრძო პირველმა,—მოგიყვებით რა ოინები დამმართა. მე მას, უნდა მოგახსენოთ, კაი ხანია ვიცნობ, ჯერ კიდევ 18 წელში ერთად ვმუშაობდით. ერთხელ ჩემთან მოდის იგი.

— გამარჯობათ,—მეუბნება.

— გაგიმარჯოსთ!

— თქვენთან ერთი თხოვნა მაქვს!

— მაინც, რას შეეხება?

— არაფერი, უსაქმოდ, უადგილოთ ვარ დატოვებული...

— ჰოო!—ვეუბნები—მაგ ხაზით არაფრის გაკეთება მე არ შემიძლია.

— სამწუხაროა,—მეუბნება:—პირდაპირ აღარ ვიცი რა ვქნა, რა გზას დავადგე!

— რა ვუყოთ, მოეწყობით როგორმე!

ამაზე იგი მიპასუხებს:

— ძალიან ძნელია მოწყობა! მხოლოდ უმუშევარი, რომ ვიყო—კიდევ არაფერი, მაგრამ... ეეხ, აღარ ღირს ლაპარაკი!..

და ხელი ჩააქნია.

— ბოლოს და ბოლოს რა დაგემართად, რა უბედურებაა თქვენს თავზე ასეთი?—ვეკითხები.

მან თავი დახარა, მაგიდას გადმოსწვდა და ჩამიჩურჩულა:

— ფული და-მა-კ-ლდა! ოთხი ათასი, დიახ!

გამეფდა სიჩუმე.

— კი, მაგრამ, როგორ დაგემართათ?

— გავერთე!—მიპასუხა და უიმედოთ ჩააქნია ხელი.

— და წარმოიდგინეთ—პირველად მომდიოდა. მოგებასაც ვიყავი. შემდეგ, მივდივარ როგორღაც და— ერთი კარტი მომიკლეს, მეორე მომიკლეს. ზედიზედ ათჯერ მომიკლეს კარტი! არა თუ სახაზინო, საკუთარი ჩემი 68 მანეთი გამეპარა ხელიდან!

— ო, რა უბედობაა!—ვამბობ მე.

— დიახ. მაგრამ, ვფიქრობ, რომ გამოვიბრუნებ. ორი წელიწადი ვთამაშობდი. ჩემი ფული მართლაც დავიბრუნე, ხოლო სახაზინო...

და კვლავ მწარედ ჩააქნია ხელები.

— უნდა მოგახსენოთ მეც ადამიანი ვარ და ძალიან შემეცოდა. სწორედ ამიტომ მივმართე იხვაძეს კითხვით:—კი, მაგრამ მალე აღმოაჩინეს ეგ ამბავი?

— იმწამსვე. ორი წლის შემდეგ დამეცა რევიზია და...

— დასწყევლოს ეშმაკმა, ეგ რა უდროვო დროს დაგსხმიან თავზე!

— დიახ, ბედისწერაა ყველაფერი! მაგრამ, ვფიქრობ—ქვეყნად კეთილი ხალხი არ გადაშენებულა. არიან ხომ ისეთებიც, რომლებიც მდგომარეობაში შევლენ ან, მაგალითად მე ვფიქრობ, რომ თქვენ...

— კარგი!—გავაწყვეტიე სიტყვა,—რაკი ეგრეა შემოიტანეთ განცხადება!

ამბის მომყოლი ამ სიტყვებზე წამოდგა და გამწარებულმა მუშტი დაჰკრა მაგიდას.

მსმენელთა შორის შეიქნა თანაგრძნობის ჩურჩული. ერთმა კი როგორღაც წარმოსთქვა:

— არ მესმის... თვითონ თანაუგრძნეთ ადამიანს და შემდეგ თვითონვე უწოდებთ მას „ჟულიკს“ და გარეწარს! ადამიანს გაჭირვება შეხვედრია. ვის არ შეხვდება უბედურება რამე?

— როგორ?—გაოცებით იკითხა ამბის მომყოლმა, —თქვენ გგონიათ მე ჩემი მაშინდელი თანაგრძნობა მაწუხებს? მე ამაზე კრინტსაც არ დავძრავდი! მაგრამ თქვენ იცით მე იმან რა მიქნა? როგორ, თქვენ მართლა გგონიათ, რომ მას სახაზინო ფულები შემოეჭამა? სულაც არა. მან იცრუა. იცრუა თავიდან ბოლომდე! თავის ფულის შესახებაც იცრუა და სახაზინო ფულების შესახებაც, რომ ამით როგორმე სამსახურში შემომძვრალიყო!

არც ადგილიდან გაუგდიათ, მხოლოდ შემცირებაში მოჰყოლოდა, არც ერთი კაპეიკი იმ გარეწარს არ გაუფლანგავს! იგი მატყუარა და გარეწარი აღმოჩნდა, დიაღ, გარეწარი!

—ა.

ჩვეულებრივი მოვლენა

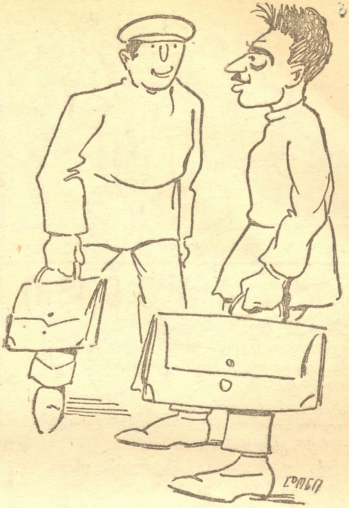

— კაცო, შენ და პორტფელი? რატო აქამდე არ ატარებდი?

— ნუ გიკვირს, მეგობარო,—ეხლაც აბანოში ვიყავი!

ეროვნული ბიბლიოთეკა

მეგობრული შარჟი

ეს რაღა უბედურებაა! გამოუხატავსთ ჩვენი მოლარე სალაროდან ფულის გატანის დროს!
— მერე, რა არის მანდ სათაკილო? ეს ხომ, ისე.. მეგობრული შარჟია!

აპენდიციტი

როგორ გაუჩნდა ჩემ ცოლს აპენდიციტი!

მართალი გითხრათ, აპენდიცენტი მას თავის დღეში არ გაუგონია და არც არაოდეს გაუჩნდებოდა, რომ იგი მოდათ არ შემოსულიყო.

იქნება თქვენ კიდეც გაგიკვირდათ:

— რის მოდა, რა მოდა, სად აპენდიციტი და სად მოდა. ესეც „ჟერსეს“ კაბა ხომ არ არისო.

საქმეც ეგ არის, რომ მოდაა და ამ მოდამ, ისევე, როგორც სხვა მოდებმა, ჩემი ჯიბე, ჯამაგირი, გამოსარჩენი და გამოსაფხეკი სულ ერთად გამოიფხიკა და ახლა მოდა კი არა, სოდაც არ მეშოვება.

როგორ იყო საქმე:

— თქვენ და ყველა ჩემგანს კარგად მოგეხსენება, რომ მდედრობითი სქესი მეტად დაინტერესებულია მოდებით და თუ ერთმა რაიმე არაჩვეულებრივი ჩაიცვა, ყველა იმას ბაძავს, ერთმა რომ ფეხი ამოიგდოს და კოჭლად გაიაროს, ყველა აკოჭლდება, საჭიროა მხოლოდ, რომ ეს აკოჭლება პირველად წამოიწყოს მოდებში ავტორიტეტულმა პირმა.

ერთ დროს იყო და ჩემი ქალბატონი „ჟერსეს“ კაბის გულისათვის თავს იკლავდა: ყველამ შეიკერა და მე ცალიერი ვარ, ჩემი ქმარი თავს არ იწუხებს ჩემი გულისათვისო.

ავდექი და ვუყიდე. კარგი ბიჭი ხარ და ნუ იყიდი,— იმდენს მოგიხერხებს, რომ „ჟერსეს“ კაბას კი არა, ვგონებ ჟერსეს ფირმის ბჭეებთან მიგიყვანს.

ცოტა ხნის შემდეგ გავარდა ხმა, (ხმა რასაკვირველია გაიგო იმავე ჩემმა სოფიკომ) კონდრაბანდა შემოსულა, შევიოტი № 1001, მშვენიერი საკოსტუმეებიაო. ეს ამბავი ჯერ გაკვრით სთქვა სოფიკომ; გავიდა რამდენიმე დღე და სახლში, კარზე მომაყენა ინდიკოში გამოწკიპული ქალი, მისი მეგობარი როცა ის ქალი წავიდა, სოფიკომ ამოოხვრით სთქვა:

— იცი, ალმასხან, რამდენს იღებს ჯამაგირს იმ ჩემი ამხანაგი ქალის ქმარი?

— ეს ჩემთვის სრულებით არ არის საინტერესო, უპასუხე მე.

— მაინც, ნუ თუ ასე გულცივად ეკიდები შენჩემ მეგობრებს, რა დიდი საქმე იქნება, რომ იმ ქალის ჯამაგირის რაოდენობა გაიგო?

— არ მინდა ბატონო და ხომ არ ჩამომახჩობ? — გავჯავრდი მე, რადგანაც მივხვდი, საითკენ უმიზნებდა სოფიკო.

— გინდა, არ გინდა ეს ჩემი საქმე არ არის. მაინც გეტყვი: მაგ ქალის ქმარი თვეში იღებს ცხრა თუმანს.

— ძალიან კეთილი. სხვა ხომ არაფერი?

— სხვა არაფერი, ოღონდ ის მითხარი, დაინახე რა ეცვა იმ ქალს?

— ადამიანო, თავი დამანებე—რა ჩემი საქმია ვის რა აცვია?

— არა, მაინც თუ დაინახე?

— დამანებე თავი მეთქი!

— კი დაინახავდი.

— არ დამინახავს.

— თვალს მაინც მოკრავდი.

— ზედაც არ შემიხედავს.

— სრულებით არა?

— არც ერთი წუთით.

— მაშ მართლაც არ გეცოდინება რა ეცვა?

— არც მინდა ვიცოდე.

— მე მაინც გეტყვი.

— გთხოვ არ გამაგონო...

— არა, უნდა გითხრა...

— არაფერი არ მესმის.

— არ გესმის რომელია! გესმის კი არა შენისთანა ყურმახვილი მეორეც არ მოიძებნება. იმ ქალს, ჩემო კარგო ეცვა ზაგრანიჩნი ინდიგო, კონტრაბანდა.

— ჩაიცვას, მე რა მესაქმება.

— ძალიანაც გესაქმება. რამდენს იღებ შენ ჯამაგირს?

— რას ვიღებ, რაღაც ხუთმეტიოდე თუმანს...

— მაშ მოიტა ექვსი თუმანი.

— რატომ?

— იმიტომ. რომ ამდენი ხანია ბუხგალტერი ხარ და უბრალო გამოკლება არ იცი? ხუთმეტს, რომ ცხრა მამოაკლოთ, რამდენი იქნება?

სრული სიჩუმე.

— არა, მიპასუხე რამდენი იქნება? ცბიერად გეკითხება სოფიკო.

ყალიონს ვაბოლებ. ისევ სიჩუმეა.

ბუზი გაფრინდა. ცხადათ გავიგონეთ.

— მიპასუხე რაღა, არ გინდა იანგარიშო? მე მოგახსენებ:—15 თუმანს, რომ ცხრა თუმანი გამოვაკლოთ, იქნება ექვსი.

სხვადასხვა წრეების მუშაობა სამაგალითო კლუბში

1—[illegible]

2—სიმღერა—გალობის წრე...

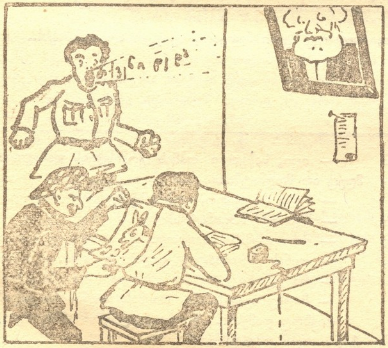

3—მორიგი ლექცია...

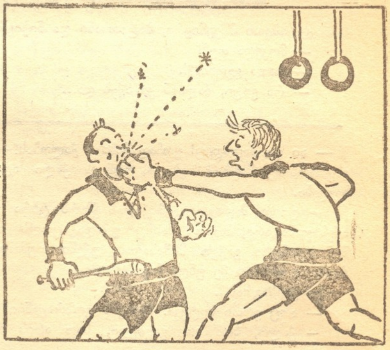

4— ფიზკულტურა.

კლუბის გამგე კი ამ დროს:

— ან სვამს,

ან სძინავს,

ან სულ არაა კლუბში!

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ქ ე ბ ა

— ისეთი მშვენიერი, პატიოსანი და ნიჭიერი კაცი, როგორც ჩვენი მდივანი, მე ჯერ არ მინახავს!..
— მოკვდა თუ?!
— რათა გგონია?!.
— რა ვიცი, ძალიან კი აქებ და...

— ბი და მალადეც! ყოჩაღ შენს ქალობას!—ვითომ ვხუმრობ მე, მაგრამ მივხვდი, რომ ეს ქალი აღარ მომეშვება.

— დიაღ, მალადეც, იმ ქალის ქმარს ცხრა თუმანი აქვს ჯამაგირი, მაგრამ მაინც უყიდა ცოლს ინდიკო; შენ ხუთმეტი გაქვს. მაშასადამე ექვსი თუმანი მეტი, რომელი თანხაც მე უნდა ჩავიბარო.

— კი მაგრამ...

— არც ერთი სიტყვა. ნიკაკიხ ვოზრაჟენიი!

— ქალო, ხომ არ გაგიჟდი, სად არის ინდიგოს ფული...

— შენ გაქვს; ნუ შემელაპარაკო, თორემ ისტერიკა მომივა!

— სოფიკო ჯან!..

ვაიმე-ე-ე ისტერიკა მომდის... მომაძახა ჩემმა სულის კლაპიტონმა და ლოგინზე წაიქცა.

გავიდა სულ რაღაც ერთიოდე თვე.

ჩემი მეუღლე, ჩემი სოფიკო ინდიგოს კოსტიუმით დაპარპაშობს. გული საგულეს მაქვს. აწი რაღა მიშავს. ინდიგო უყიდე. ორ-სამ წელიწადს უზრუნველყოფილი ვარ. ამაზე უკეთესი მოდა საიდან უნდა შემოვიდეს.

ერთ მშვენიერ დღეს ჩვენ გვესტუმრა ისევ ის ქალი, სახელად ვგონებ თინა ერქვა.

მოვიდა და დამცხელა ტაში. შევხედე თინას ახალი კოსტუმი აცვია, სულ სხვა ფერის და ყაიდის, ვიდრე ინდიგო. სოფიკო მხიარულად შეეგება და ხანგრძლივად ესაუბრა.

ბოლოს, როცა თინა წავიდა, სოფიკო მე მომიბრუნდა.

— იცი, საწყალი თინას ქრმისთვის ჯამაგირი დღემდეც არ მოუმატნიათ.

— მერე რა უყოთ,—უპასუხე მე გულგრილად.

— შენ ხომ მოგიმატეს?

— ორი თუმანი მხოლოდ.

— თინას ქმრისათვის კი კაპიკიც არა.

— რა უყოთ.

— მიუხედავათ აშისა, დაინახე თინას რა ეცვა?

თავბრუ დამესხა. წარმოვიდგინე რაშიც იყო საქმე. ქუდს ხელი დავატანე.

— სამსახურში მიმეჩქარება. სვერხუროჩნი სამუშაო მაქვს.

— მით უკეთესი, მეტ ფულს გააკეთებ. თინას კაბა მოგეწონა?

ვითომც ვერ გავიგონე.

— ჩაიზე ნუ მიცდი, შეიძლება დამაგვიანდეს.

— ეგ არაფერია. ხომ იცი თინას რა ეცვა ამ საღამოს? თავს ნუ იკატუნებ...

მე უკვე ქუჩაში ვიყავი და მივრბოდი.

— ტყვილად გარბიხარ, მომაძახა სოფიკომ. თინას ეცვა კოვერკოტი. კარგად დაიმახსოვრე: კოვერკოტი. სხვა შენ იცი,—მომძახოდა უკან.

რაღა ბევრი გავაგრძელო. ერთი თვის შემდეგ სოფიკომ ავანსი ამაღებინა და კოვერკოტი იყიდა.

ამას შემდეგ სოფიკო ხშირად წამოიწყებდა თინას, ან ზინას, ან დუნიას ამბავს.

— იცი, ალმასხან, ზინას ახალი პუდრი უყიდია.

— დამანებე თავი თუ ქალი ხარ, თავი მტკივა.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

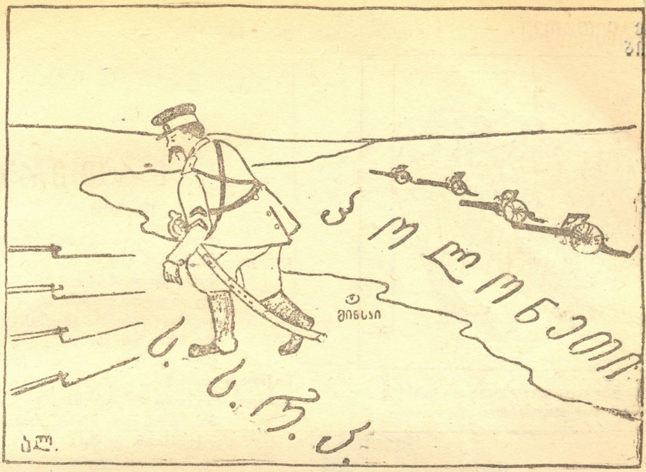

„ვირს რომ ზურგი აქავდება, საბაჟოს კარს მიადგება“

— რა უყოთ მერე, ამზის თქმა თავის ტკივილს არ უშლის, იცი რა უცნაური სახელი ქვია იმ პუდრს?

— თავი დამანებე ადამიანო? პუდრი კი არა, შენ-ხელში საკუთარი სახელიც მავიწყდება.

— მშვენიერი პუდრია. სახელად ქვია მობეგანი...

— მოგბეგვა შენმა გამჩენმა!

— მე უნდა ვიყიდო ის მობეგანი.

— მანამ ნურას ჭამ.

— კიდეც ვჭამ და კიდეც ვიყიდი. ხმა, კრინტი არ გავიგონო, ცუდ ხასიათზე ვარ. შენ კიდევ აქ მაბრაზებ!—და-მიღრინა სოფიომ და გარედ გავიდა.

მობეგანმა არ დააყოვნა მოსვლა. მესამე დღეს სოფი-კო მობეგანით შეიარაღდა.

ცოტა ხნის შემდეგ:

— დუნიას ახალი საკოსტიუმე უყიდია ტრიკოტი.

— ტრიკოტი კი არა ანტრიკოტი. ხმა არ გამაგონო! შევყვირე მე.

— რამდენიც გინდა! იმდენი იყვირე. ტრიკოტი ენი-იკოტი დარჩება.

მე უტრიკოტოთ ვერ გავძლებ. გადაწყვეტით მითხრა ჯალათმა.

ავიღეთ ვალი და იყიდა ტრიკრტი. ყელამდი ვალე-ბში ვარ.

რამოდენიმე ხნის შემდეგ თითქოს მეხი დამეცა.

— იცი, ალმასხან. თინას აპენდიციტი შეუძენია.

— საცოდავი თინა! მერე?

— მერე და ზინასაც ქონია ასეთივე აპენდიციტი.

— საწყალო ზინა...

— დუნიასაც აპენდიციტი აქვს თურმე.

— მერე?

— საშინელებაა! მერე?

— არაფერიც. გულს ნუ იხეთქავ. თინაც, ზინაც და დუნიაც საავადმყოფოში წვებიან აპენდიციტის გული-სთვის,

— დაწვენ მერე. შენ რა?

— თავს ნუ იკატუნებ, მე უაპენდიციტოთ ვერ გავ-ძლებ, მე მათზე ნაკლები ვარ?

— ქალო, აპენდიციტი ავადმყოფობაა!

— იყოს.

— შეიძლება მოკვდე კიდეც ოპერაციით.

— არა უშავს. ყველას აქვს აპენდიციტი. მე ვითო-რა ვარ ეგ რომ ადამიანისთვის მავნებელი იყოს, ამდე-ხალხს არ ექნებოდა- რაც ინტელიგენტი ხალხია, ყველა-აპენდიციტი აქვს, მე რითა ვარ ნაკლები. სოფლიდა-რომ ვართ გადმოსული იმიტომ თუ?

— სოფიკო ჯან...

— ხმა არ გამაგონო, თორემ თავს მოვიკლავ. ა-აპენდიციტი, ან განშორება, მე მეტის მოთმენა აღარ-შემიძლია. რამდენ რამეს ვიკლებ შენი ხათრის და სიყვა-რულისთვის. აჲას ველარ მოვიკლებ.

— ადამიანო, ესეც კონდრაბანდი და მოდა ხომ არ არის?

— ეს მე არ შემეხება. მე აპენდიციტი მაქვს, მორჩა და გათავდა.

— მერე?

— მერე და საავადმყოფოში უნდა დავწვე.

— სადა?

— კერძო პროფესორთან საავადმყოფოში.

— ფული?

— ფული შენ გექნება.

მოდი და ელაპარაკე, დაუშალე, არ დაიშალა, ვეხ-ვეწე—არ შეისმინა, გაუჯავრდი, ისტერიკა მოუვიდა;—აპენდიციტი მოდაა, ვერ მოვიკლებო.

ამ ჟამად საავადმყოფოში წევს სხვა ამხანაგ ქალებ—აპედინციტიანებთან ერთად.

ჰოი მოდავ! სულიერი იყო, უსულოდ გაგხდიდი, მაგ-რამ რა უყო?

ალლარ-ალლარსან.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

თანამედროვე

1 — ყველამ ერთხმად დაასახელა და აირჩიეს კოოპერატივის თავმჯდომარეთ!

2—ახლად არჩეულმა თავმჯდომარემ ამრჩევლებს მადლობა გადაუხადა და... დღეგრძელობა უსურვა!

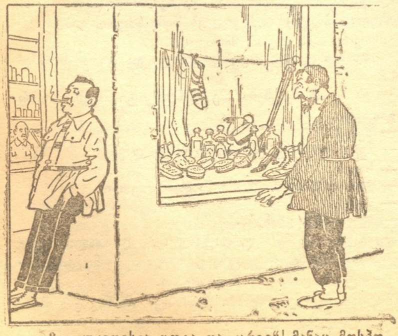

3—„უკეთესია ცოტა და კარგი“! მანაც მოსპო ჩითები, და დასტოვა:—აბრეშუმი, ჩლუქი „ვიქტორია“, ლორიგანის პუდრი;

ე რ თ ე რ თ

(სცენები)

„ლურჯი ხაალათის“ რეპერტუარისთვის.

დარაჯი—აბა, ხალხო, აქ არ
შეიძლება დგომა,
თუ არ გსურთ ჯარიმა
გადიხადოთ რომა.. (პაუზა),
აბა, ჩქარა მანეთს
გადაიხდი ძმაო...

მოქალაქე—რათა?

დარაჯი—რიგში დგომის დროსა
პაპიროსის წევა?! (წარწერაზე ანიშნებს)
თქვენისთან კაცსა
არ შვენის ეგ ქცევა...

მოქალაქე—(ნამწვს გადააგდებს)

დარაჯი—ნამწვს ძირს აგდებ?
ახლა გადიხდი სამ მანეთს!
მარა, მაცა, ვგონებ
ვიცნობთ ჩვენ ერთმანეთს... (ხელს გაუყრის მკლავში, მიჰყავს)

1. მგზავრი—წაიყვანა, ხო... ხო...
ააშვლიპავს ნაღებს...
მაგრამ ეს მოლარე
ფანჯარს რად არ აღებს?...

ქალი—მას რა ენაღვლება,
დე იდარდოს მგზავრმა;
ვეღარ ვუცდი, ლამის
მომკლას ამის ჯავრმა.

ვაჟი—მოლარე, ბილეთი,—
გააღე ფანჯარა;
„პოეზდი“ გამასწრებს,
თუ გიყვარდე, ჩქარა!..

ხოლარე ქალი—(ზანტად, ზმორებით)
აჰა—ჰა... ნეტა
საით გეჩქარებათ,
რომ თქვენს თვალებს ძილი
სულ არ ეკარება...
ისე ვით გაუძლო
ამდენ ხალხს, მილეთის...
ვერ ვასწრებ მიცემას,
ყველაზე, ბილეთის...

დარაჯი.—(მოქალაქესთან ერთად გამოდის)
ნაცნობი რომ იყავ,
რად ვერ მივხვდი? იმე!
ო, რა ცივი იყო...
კი... შენი ჭირიმე!

მორიგე.—(ტელეფონში)
იდუ ვეჩერკომ, სადაც
იცი, ჩემო ნატა...

ეროვნული ბიბლიოთეკა

სადგურზე

ჰა? სად მიხვალ? კარგი,
ბილეთი? ნე ნადა...
რევიზორი? ჩვენი!
აბა გელი... გელი...
ქმართან წასვლამდის კვლავ...
ო, უკანასკნელი...

მემუხრუჰე. (გასძახებს)
—პოეზდ № 16—ტი?
უქენ პირველ პუტში!
კი... სტრელკა პავერნი...
რამდენ კვარტში?.. ხუთში...

ჯიბგირი—ჯიბგირებს უფრთხილდით,
თორემ აქ ხშირია...
(ყვირის და თან ათვალიერებს ვინ სად დაიდებს ხელს, ინსტიქტიურად,—ამოაცლის,გარბის ყვირილით).
არ გაუშვათ, არა,
გარბის... ჯიბგირია!

დარაჯი— სადა? მაჩვენეთ,
რავა, საით გაშპა?

ჯიბგირი—აგერა, ვაგონ ქვეშა,
გაძვრა... პა-პა-პა-პა! (გაძვრება)

1. **მგზავრები** ვაიმე საათი!..
2. ვაიმე ფული!..
3. ვაიმე პუუდრი!..
4. მიშველეთ, გგგული... (გული მისდის)

5 მგზავრი—(გამოვა, ხურჯინით)
რავა, ბოშო, იმე,
პოვეზდი აქ საა?

დარაჯი — აგერ უკვე მიდის,
ვერ ხედავ? ისაა!

5 მგზავრი—უჩემოდ ვით წავა,
შეგირცხვა თავია!
ვერ ხედავ: მის სული
აქ რომ მიკავია?! (ბილეთს აჩვენებს).

დარაჯი—ვის უბედავ? შენ, ეი!
ვერ ხადავ ამასა?!
დურაკ! შენ გიცდის თუ?
გიტირებ დდდდ—მამასა!

5 მგზავრი—კი მაგრამ, ზარი რომ
არ იყო სამია?..

დარაჯი—ეხლა ორი არის,
შე ლომ-ჭამია!

5 მგზავრი—მესამე?

დარაჯი—აქამდის
ვერ გაგიგონია?
შეამცირეს შტატში,
ისიც კი, მგონია!

ტარზან,

ნაცარქექია

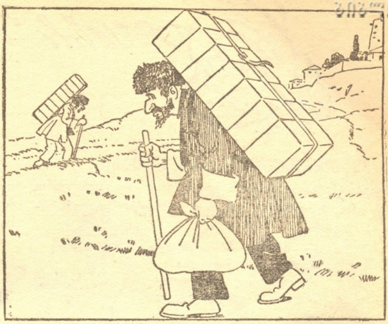

4—„უნდა შემცირდეს სატრანსპორტო ხარჯები"!
—საქონელი მეწვრილმანე გადამყიდველის საშუალებით დატაზლოდა სოფელს!

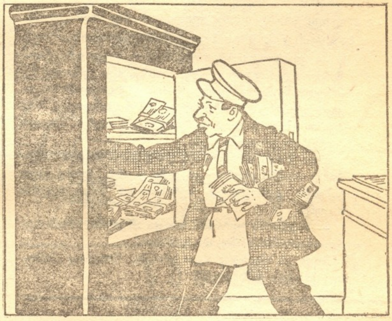

5—„უნდა შემცირდეს ზედნადები ხარჯები"!—და მანაც... შეამცირა!

6—„საჭიროა მივლინებათა შემცირება და დღე-რების შემოკლება"!—აქ მას სხვები დაეხმარენ;
—მიავლინეს და შეუმოკლეს „პაიოკი"!

ეროვნული ბიბლიოთეკა

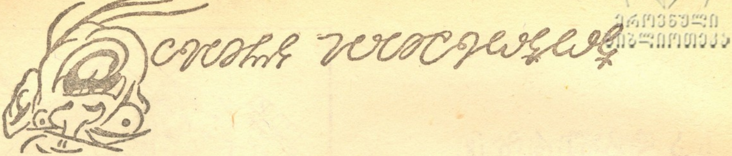

დამარცხებულს არ სჯიან!

სხვაგან კი არა, ფოთში გლეხკომის თავმჯდომარე ამოუცვლიათ, რომელსაც „ძველი უზნაურიშვილი“ უმღერის:

— „სახალსა შენსა ქებულსა
თავიდან წამოწყებულსა
ასე უდროვოდ და უღვთოდ
ბოლომდის დამარცხებულსა
ამინ“!

— კირიელეისონ!—დავსძენთ ჩვენ.

მელას რაც აგონდებოდა...

„კიკოლიკა“ ხაშურიდან გვითვლის თუ რას ლაპარაკობდა ხაშურის რკ. გზის სადგურის უფროსი:

— „დასწყევლა ღმერთმა, როგორ წახდა დროება:—წინეთ ბატონო სამსახურში, რომ ვისმეს უნდოდა შემოსვლა, გამოგიგზავნიდა ნათესავ ქალს ლამაზსა და კეკლუცს; შენც მასთან ალერსი ისე მოგხიბლავდა, რომ რკინის გზაზე კი არა, მეშვიდე ცაზე გააჩენდი ადგილს არც არავინ დაგიდევდა.

ეხლა წახდა დროება. თუ ვინმე ქალი მოვიდა ანგარანში ათასში ერთხელ და ფეხი გაკარი, მეორე დღეს გაზეთში გამოგჭიმავენ სურათით და მთელ ქვეყანას მოფენენ:

— სადგურის უფროსმა ამა და ამ დროს სასამსახურო ანგარანში არშიყობა გააჩინაო!

მოდი და იმსახურე ასეთ დროში, როდესაც ბუზისაც კი უნდა გეშინოდეს“!

ცოდნა

— რა სამსახური გნებავთ ამხანაგო?

— თუ შეიძლება უფროს კანტრალიორათ დამნიშნეთ!

— გაქვთ რაიმე პრაქტიკა?

— როგორ არა:—სასამართლოში ერთი ათიოდეჯერ მაინც გახლდით ცრუ მოწმეთ!

ტყუილა შინებია ხაშურის სადგურის უფროსი „ბუზების“,—ესენი უვნებელი მწერებია, მაგრამ აი, ხაშურის სადგურის უფროსისთანა ფუტკრები კი-მართლაც საშიშარი არიან:

— ვინ იცის, რა ყვავილისგან აკეთებენ სასამსახურო „თაფლს“!

თვითპყრობელი სრულიად ლაგოდეხისა

ლაგოდეხიდან „აქაური“ გვატყობინებს:

— „ერთ დროს ჩვენსა ლაგოდეხსა
ზამბახიძე მოეთესლა.
ჯერ „ვოლნობდა“ პრაპორჩიკათ:
ვერ ეღირსა, ვერ ქნა ესა.
მოხდა რევოლიუცია.
მილიციაში შეძვრესა,
ქრთამებისთვის აქედანაც
პალური ჰკრეს, გააგდესა!
შემდეგ“...

ერ ი სიტყვით შემდეგ რაღა საჭიროა გაგრძელება:

ას ით „დამსახურებულსა და დიდ სტაჟიან პირს“ მისცეს სამართლოს მდივნობა და სხვა, და სხვა, და სხვა...

ერთი სიტყვით აკლია:—მე, ზამბახიძე პირველი, თვითმპყრობელი სრულიად ლაგოდეხისა... და სხ. ასეა, რა ამხანაგებო ლაგოდეხიდან?

მოთმინებითა თქვენითა!..

„ნამგალიანი“ გადმოგვცემს მღვდლებზე, რომ ისინი ძალიან სწუხან თავის მდგომარეობას და ყოველდღე მოსთქვამენო:

— „კრულია ჩვენი ხსენება
გლეხ და მუშაში ყველგანა,
ყველა დაგვცინის საწყლებსა,
ამას ველოდით ჩვენ, განა“?

ამას მართლაც არ ელოდენ.

აბა. რას ელოდენ?

— ტაბლებსა და ცხვრის სათბილოს! მაგრამ... დაცინის ბედი მღვდლებს და თუ თვითონ მღვდლები ტირიან, ტარტაროზი მათ „სამძიმარს“ უცხადებს!

უხუნტრუცუნეო

დიდი ჯიხაიშიდან „კიკოლა ბიჭი“ დაჟინებით გვთხოვს:

— „ტარტაროზო, ტარტაროზო!
შენი ჭირიმეო,
ჯიხაიში ინახულე,
ჩამოირბინეო,
ნახე ჩვენი სამკითხველო
იხუმრ-იცინეო,
ქალიშვილებს ეარშიყე
უხუტრუცუნეო!
კომკავშირლებს სიმთვრალისთვის

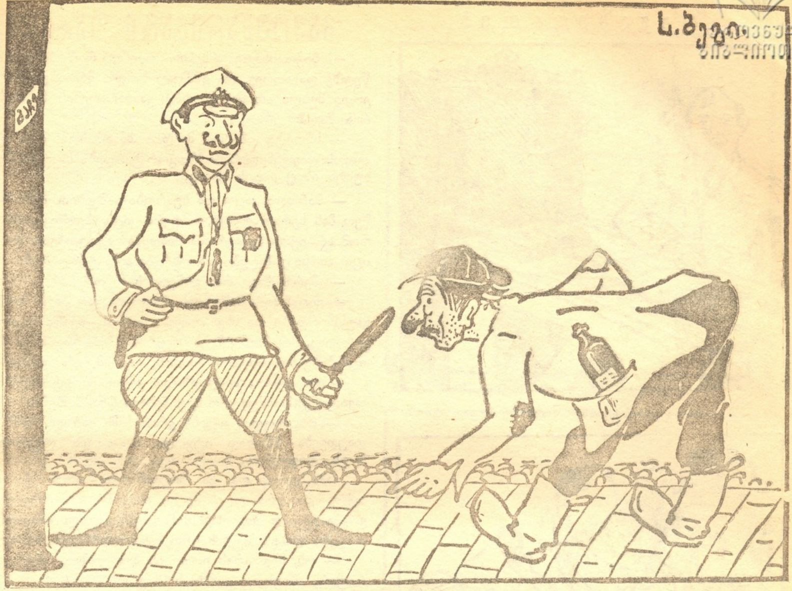

მილიციელი:—რას ეძებ მოქალაქე?
მთვრალი:—ბბბბაზზი... დავკარგე!!!
მილ:—სადა?
მთვრალი:—აგერ იმ ქუჩაზე...
მილიც.:—თუ იქ დაკარგე, აქ რას ეძებ?
მთვრალი:—ვა, მე ხოში აქა მაქ დაა!

ზურგში უცხუნეთ
გაზეთი, წიგნი იკითხონ
შეუფუცხუნეთ!“

მადლობელია ტარტაროზი მიპატიჟებისათვის, მაგრამ, დღეს, როდესაც საერთაშორისო მდგომარეობა ისე გართულებულია, რომ არ ვიცით ჩემბერლენს ცხვირს როდის დააცემინებს, შეუძლებელია ტარტაროზმა ცენტრიდან ფეხი გადაადგას სადმე და განსაკუთრებით კი „უხუტრუცუნეს“ ქვეყანაში!

სახელმძღვანელო ხელმძღვანელი.

ქუთაისის მაზრის სოფ. საჭამიასერი კაი სოფელია, მაგრამ ხომ შეიძლება კარგ სოფელს კარგი სამკითხველო ჰქონდეს, ხოლო სამკითხველოს ცუდი გამგე.

შესაძლებელია, და ამას „კირიელეისონიც“ ადასტურებს, რომელიც გვწერს:—

> — „ადგილობრივ სამკითხველოსთან სამაზრო ინსტრუქტორის დახმარებით ჩამოყალიბდა 5 წრე, რომლებისთვისაც საერთო ხელმძღვანელობა უნდა გაეწია სამკითხველოს გამგე პანტელეიმონ კვინტრაძეს, მაგრამ არც ერთი წრე რიგიანათ არ მუშაობს.“

არც გასაკვირალია, რადგან თუ ცხრა ძიძას ერთი ბავში კოჭლი გამოუვიდა, რა ვუყოთ, რომ ერთი ხელმძღვანელის ხელში ხუთი წრე არა თუ დაკოჭლდეს, დაყრუვდეს კიდეც?

ვინ იცის, იქნებ ხელმძღვანელიც ყრუა? სინჯეთ, თივის დასაგროვებელი ფიწალი შეუყავით ყურში, იქნებ ბამბა გამოყვეს!

ზ უ გ დ ი დ ი

უბედური „კოლია“
შემწე არვინ ყოლია
ქოხის ბედი აღონებს
ფიქრი შემოსწოლია:
— რა ჰქნას როგორ მოიქცეს
გზა ვერ ნახა სწორია?

—

ქოხის გამგეთ დანიშნეს
მისცეს საქმე ძნელია
„სამკითხველო ნიმუში“
რიხით ზედ აწერია
ხმა დიდი და სახელი
შიგნით არაფერია!

—

თაბახ მოხსენებებს სწერს
დასტა მოთხოვნილებებს
უცდის გამწარებული
პასუხს არვინ ინებებს!
პოლიტ-განში ტრიალებს
ეხვეწება ყველასა,
ქოხსა საბჭო არა ჰყავს
ქოხი ითხოვს შველასა,
მაგრამ არსად და არვის
წარბიც არ შეუხრია
ნუ თუ ქოხი არრად ღირს
გამგის თხოვნა უქმია?

ცხვანტი.

„თანამედროვე

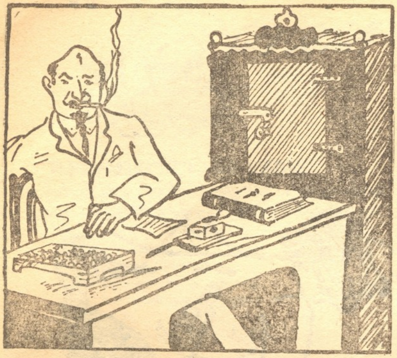

1—[illegible]შია როსტევან,—მოლარე მეტად ავიანი“

2—სხვა ძე არ ესვა როსტევანს,—მარტოდენ ესეასხ–ლი!

3—მას ერთსა მიჯნურებასა—ჭკვიანნი ვერ მიხვდებიან!

გამოუსადეგარი იარაღი

— ბიჭო ისაკავ, ამსისხო რკინა, რომ ჩამოკიდებული წელზე და ათრევ, რა ეშმაკად ხინდა. ერთა ლიგის არც ეროთი მუხლი არ წაგიკითხავს განიარაღების შესახებ თუ რაა მაგი?

— სწორედ იმიტომ მკიდია ძმაო! ხომ იცი ერთა ლიგის დადგენილებები როგორ ტარდება სხვაგან!—გამეხუმრა ისიც თავის მხრივ.

— მართლა კაცო და ხუმრობა გაშვებით იყოს—დაიწყო მან სერიოზულად,—მტერი კაცს ბევრი ყავს, ესეც რომ არ იყოს მგზავრობა მიხდება აქეთ-იქეთ და ხომ იცი ათასი ყაჩაღები და ოხრები დახეტიალობენ.

— მერმე მაგი რას გიშველის ბიჭო?

— რაო? რას მიშველის რომელია, ათ კაცს მაინც კი გაუსწორდები და სხვა რაღა გითხრა! —ბევრი ვედავე და ვეჭიჭინე, მას მაინც შეესრულებია ერთა ლიგის ეს ძველი ოცნება განიარაღების შესახებ, მაგრამ ვერ დავითანხმე.

— რა უყოთ, ახალგაზრდა კაცია, მოჭკვიანდება და თვითონვე მოიძულებო მეუბნებოდენ ნაცნობები.

— ოხ, როდის იქნება ერთი ჩემს იარაღს რომ დრო დაუდგება - ხშირად იტყოდა ისაკა და ლევორველზე ხელს მოივლებდა.

„აჰა ბურთი და ეს მოედანი“-ო, არის ქართული თქმულება. ერთ დღეს მე და ისაკოს ბახმაროზე გამგზავრება ერთად მოგვიხდა. ის თავის იარაღს ამაყად მოათრევდა და გზაში ხან ერთ ხეს მიუშიზნებდა, ხან მეორეს.

— ოხ, სად არის ერთი ის ბურჟუაზია, ისე დავხვრეტდი, როგორც გინახავს საცერი!

— კაი ერთი, თუ კაცი ხარ, დაეხსენ მაგ ტრაბახობას!—დაილაპარაკა ერთმა მგზავრმა.

ჩვენ ტყიან აღმართს შეუდექით. ტყეში შესვლამ უფრო აალაპარაკა ისაკო.

— აი, ნახავთ თუ არ იქნება საჭირო აქ ჩემი რევოლვერი. ნახავთ! აქ იმდენი დათვი იცის, რომ უიარაღოთ კაცი ვერ გაივლის. ესეც არ იყოს ყაჩაღებიც იმალებიან ხოლმე აქ.—

ქალებმა და ბავშვებმა შიშისაგან კანკალი დაიწყეს.

— ნუ გეშინიათ—სანამ ჩემი იარაღი აქა მაქვს, მანამდე საფრთხილო არაფერიაო!—თქვა მან და ის იყო უნდა ამოეღო რევოლვერი, რომ ვიღაცამ დაიძახა:

— ყაჩაღები დაგვესხენ, ამხანაგებო!.

— უიმე. არიქა გვიშველეთ, დავიღუპეთ!—იძახდნენ ქალები.

ჩვენ ჯერ ხუმრობა გვეგონა, მაგრამ როცა შეიარაღებული კაცები დავინახეთ, შევკრთით!

— რა ვქნა ბიჭო ახლა?—წამჩურჩულა ყურში ისაკომ.

— რა უნდა ქნა კაცო? ხომ არ შეგჭამენ!

— კი, მარა ეს რომ წამართვან?—აკანკალებული ხმით მითხრა მან და ბუდიდან ამოღებული იარაღი უბეში ჩაიგდო.

— ხელები მაღლა! არაფერი გაბედოთ!—მოგვადგნენ აქეთ—იქიდან.

— თქვენს ხელში ვართ ამხანაგებო—ლმობიერად ყველაზე უწინ ისაკომ დაასწრო.

ყაჩაღებმა სწრაფად შეაგროვეს ფულები, ყველასაგან წაიღეს ხორცის შესამატებელი მასალა და ყველას ჯიბეები გაუჩხრიკეს.

— აჰა, ჩქარა გახსენი!—უყვიროდა ერთი ყაჩაღი ერთ დედაბერს, რომელსაც ფულები შვიდად ქონდა გამოკრული ხელსახოცში.

-- ამით მიხვიდოდი ბახმაროზე, შენ სულკატიანო?—შეაგინა მან და სამი მანეთის ხურდა ფული იქვე მიაყარა.

ყველაფერი მიწყნარდა. ყაჩაღები დაკმაყოფილდენ და ჩვენც ნება მოგვცეს წასვლის.

— მოიცა, ერთი სიტყვა მაქვს მაგენთან!—მითხრა ისაკომ, როცა რამდენიმე ნაბიჯით მოვცილდით ყაჩაღებს და იმათკენ წავიდა.

— ამხანაგებო, აი, ეს საჩუქარი მომირთმევია თქვენთვის ნიშნად მადლობისა, რომ ცოცხალი დამტოვე!—უთხრამ მან ერთ ყაჩაღთაგანს და რევოლვერი გადასცა.

— ბიჭო, მაგი რად ქენი?—უთხარი როცა დამეწია.

— არა ძმაო, შენ მართალი ყოფილხარ, რად მინდა ბაბა მე რევოლვერი.

— ბიჭო, დაგჭირდებოდა შე სულელო!

როდისღა ეშმაკში დამჭირდებოდა; როცა საჭირო იყო ველარ ვიხმარე და აბა რაღ მინდოდა?—მე გულიანად გამეცინა და სხვებმაც გაიღიმეს ჭირისუფლის ღიმილით.

თურმე რამდენ სიმძიმეს ვათრევდი ტყვილა! მითხრა ერთ დღეს ისაკომ.

— რა ჩემი საქმე იყო კაცო რევოლვერი, როცა მისი ხმისაც კი მეშინოდა? არა, როგორ მოვიქეცი, თუ ძმახარ მითხარი?

— ძალიან კარგად, მაგრამ სახში რომ დაგეტოვებია—უკეთესი იქნებოდა! ცულდის გასაკეთებელ რკინად გამოგადგებოდა!

— არა ძმაო, გამოუსადეგარი იარაღი დროზე უნდა მოიცილოსთქვა მან და გამომემშვიდობა.

ეხლა საცა შემხვდება—თავის ამ ბრძნულ და გმირულ მოქმედებაზე ჩამომიგდებს ლაპარაკს და მანამდე არ მომცილდება, სანამ მეც არ დავეთანხმები, რომ მისი გმირობა დაუფასებელია.

პ. ლ—ია.

მ ა რ ი ო ბ ა

გურიის ერთი ნაწილი
იხდის „დღეს“ მარიობასა.
ვერსად შეხვდებით მგონია
ამდენ ჩხუბსა და თრობასა.

თითო სოფელში დაიკლა
ათ-ათი ძროხა, ხარია
მოდის და მოდის სტუმრები
მოდის და მოუხარია.

ხარჯავენ, ფუთში შვიდ მანეთს
აძლევენ ბაღის ღვინოში
თუ ჩალანდარიც არა სჩანს
ყიდულობს სასადილოში.

ასე ქეიფობს გლეხები,
სილოვან, სერგო, დომენტი,
ამათთვის მობრუნებულია,
„ტრადიციული მომენტი“.

მომავალს აღარ უცქერენ,
არც მისი რამე სწადიათ,
ამ დღეს ერთბაშათ სჭამენ და,
შემდეგ მშივრები დადიან.

ძნელღღლი.

„ვ ე ფ ხ ვ ი ს-ტ ყ ა ო ს ა ნ ი“

4—სმა-ჭამა დიდათ შესარგი, დება რა საკარგულია!

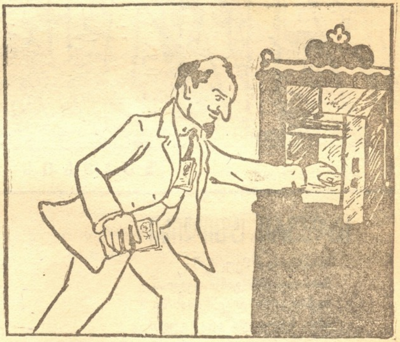

5—რასაც გაქაფამ შენია, რაც არა დაკარგულია!

6—ნახეს ბოლოს მოყმე ვინმე, ჯდა—მტირალი ციხის პირსა!

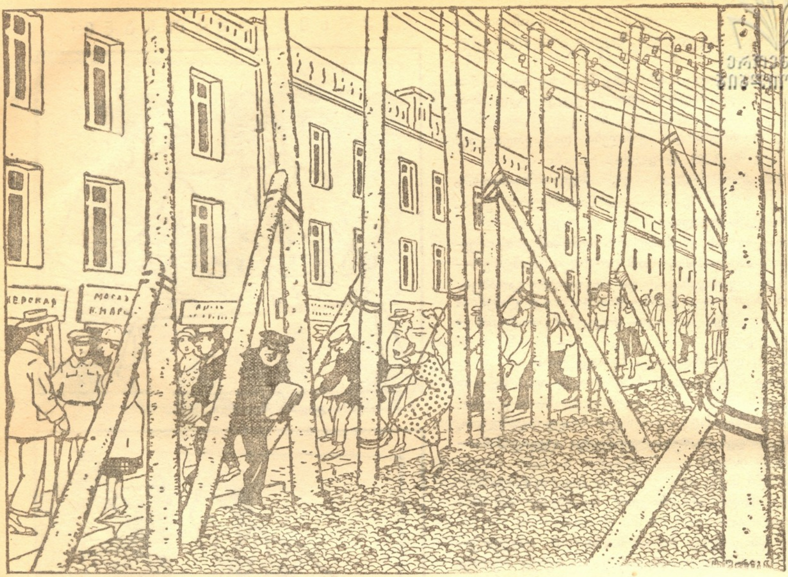

ზაჯესის ბრალია

სადგური ტფილისი

ზოგიერთა მეურნენი
მითითებებს განს უვლიან
საქმისადმი დღეს იმათში
არც ხელი და არც გული
ყოველ ღამე სადგურს უკან
როსკიპ ქალთა არის კრება—
ნეტავ ერთი მათ ალაგმვას
თუ როდისმე ეშველება?
იმათა ყავთ „უსტაბაში“
რომ ღამდება წამს გაჩნდება
და აშკარად კუნჭულებში
მოსულ სტუმრებს ევაჭრება.
პატიოსან მოქალაქეს
ამ გზით აღარ გაევლება—
მასპინძლობას დღეს გინებით
არ ეკრძალვის ქალთა კრება.
თუმცა ბევრჯერ დაიწერა
სამმართველომ წაიკითხა—
ალბად მათმა კეთილ გულმა
სიბრალულით გაიკითხა.
ნუ თუ ერთხელ ველარ შესძლეს
დაედგინათ მაინც ოქმში
რომ როსკიპი ქალებისთვის
შეეძახათ;—„ჩოქში‘ ჩოქში!“

წითელი ძეძვი.

ხარაგოული

.... კიდევ ერთხელ შუადღისას,
ბანოვანთა ვნახე კრება;
გეფიცებით მათ სიტიტვლეს,
ეხლაც თვალწინ მელანდება.
თუმც ეს ჯგუფი უშიშარი,
სხვა დროსაც არ იმალება;
კაბა-საცვლებს ნაპირს ისვრის,
სადგუს ზემოთ იბანება.
მაგრამ რაკი კვირა იყო,
ხალხი ბლომად იარება;
ხიდის ახლოს გაიშიშვლეს
დამალვა ვის ეკადრება.
მაგრამ დახეთ სიავკაცეს,
სადგურიდან გაჩნდა „ჩეკა;“-
და ტიტველი ბანოვანნი
მდინარიდან ამოჩეკა.
ძლივს აცალა ტანზე ჩაცმა,
კანტორაში გაირეკა;
ნოტაცია წაუკითხა
და ბაქანზე გამორეკა.
და ტარტაროზ, შენ გგონია
გაგიჭირდეს მათი ნახვა?
ბაქანზე, რომ ჩამოხტები
ყველას იქვე დაინახავ.

მშოლტავი.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ამირანს:—თქვენ გვწერთ:

— „მინდა რა, გაგაგებიოთ
ხაშური და ყოფნა მისი,
დამიბეჭდეთ თუ კაცი ხართ
მეც გამხადეთ ამის ღირსი“!

შეგისრულებდით თხოვნას ძვირფასო ამირან, მაგ. რამ დაგვერწმუნეთ, რომ ცუდი ლექსის დაწერა უფრო ადვილია, ვიდრე დაბეჭდვა!

ვანკა:—უცნაურ ამბებს იწერებით:

— „და იმ ბიჭმაც დამინახა, უცებ ზე ავარდებაო,
და მან კისერში მეძგერა და თავზე დამაჯდებაო,
ისეთი მთელა წიხლებით, რომ თავი გამისკდებაო,
სისხლი თიხთიხით გადმოდის. არვისგან არის შველაო“.

სავსებით გიჯერით ჩვენო ვანკა, რომ თავი გაგისკდა და სისხლი „თიხთიხით“ გადმოდის, მაგრამ ჩვენც დაგვიჯერეთ, რომ ამ გამსკდარი თავიდან სისხლის გარდა, უშინაარსო ლექსიც „თიხთიხათ“ გადმოსულა!

ხინდიოფვალია:—აი, თქვენი „ლექსიც“:

— „სალოდინო ოთახისთვის
ვერ ვიშოვეთ სხვაგან ბინა
და ამისთვის მაგ სარდაფში
გაგიკეთეთ კარგი ბინა“!

„სხვაგან ბინა“, “კარგი ბინა“, კარგი ბინა“, „სხვაგან ბინა“—ერთი სიტყვით რითმათა ასეთ მუსიკალობას თავი კი არა, ფეხებიც მშვენიერად შეგიძლიათ ააყოლოთ!

ატრუას:—იშვიათად „რევოლიუციონურია“ თქვენი ლექსი:

— „ აქ ჩემი ლექსი გავარდა,
როგორც ყუმბარა ძლიერი,
შეძრწუნდა დიდი-პატარა,
ახალგაზრდა და ხნიერი“!

შეხედეთ—ყველა შეძრწუნებულა თქვენი ლექსით! ოღონდაც, ჩვენც საკმაოდ შევძრწუნდით და, რომ ზიანი არაფერი მიყენებოდა ჟურნალს თვენი „ყუმბარისგან“, იგი ტარტაროზმა სანაგვე გოდორში გადისროლა:—ქაღალდზე რბილათ დაეცემა და აღარ გასკდება!

წითელ ძეძვს: თქვენის სიტყვით:

— „შემჩნეულია, რომ ზაფხულში ტვინი თხელდება,
მიკრობ ბაცილა, თავის დროში, უხვად მრავლდება—
ხშირ დუტუნს იწვევს, და სანამდე არ აგრილდება,
მანამდე ზოგი თავის ქერქში ვეღარ ჩერდება
და...“.

ალბად ლექსების წერას იწყებს. ეს ზაფხულობით, ხოლო:

— „მოვა ზამთარი, ტვინი თხელი შეიკუმშება,
ჭკუა მეტყველი, თავის კაბინეტს დაუბრუნდება—
უნარიანი მუშაობით ამალა მთელი ახმაურდება“!..,

მართლაც, რომ იშვიათი შედარებაა:

„ჭკუ მეტყველი თავის კაბინეტს დაუბრუნდება“! დაუბრუნდება და, რეჟიმეკონომიის გამო, ვერც სკამს ნახამს დასაჯდომს, ვერც ლოგინს წამოსაწოლს და სადღა წავა, ვის მიადგება?

— ალბად ნაგვის გოდორს უშინაარსო ლექსით!

გილიოტინას:—თქვენ საოცრად იმუქრებით:

—„ერთ რამე საქმეს წავაწყდი,
გიამბობ ეხლა ყველასა
და ნუ დამძრახავ თუ ვინმეს
წაუხდენ ცხვირის ფორმასა!

— ო, ათას ცხვირს წაუხდინე ფორმა, ძვირფასო გილიოტინა, ხოლო თავი შეიკავე და ერთ ლექსსაც ნუ გამოგვიგზანი!

ა. ტიტანს:—თქვენ გვპირდებით:

—„მოვმართე ჩემი ქამანჩა
აწ აღარ დავდებ ძირსაო,
სალამს მოგიძღვნი ტარტაროზ,
დაუკრავ ამ ჩემ სტვირსაო“!

სალამისათვის მადლობელი ვართ, მაგრამ მადლს მარილიც მოაყარეთ და ეგ თქვენი ქამანჩა დადეთ ძირს, ნუ გაჯიუტდებით რადგან თქვენი ქამანჩა ნამეტან ყალბ ხმებს იძლევა. დაგვიჯერეთ—მღერით, ერთი ოთხფეხიც ხმამაღლა მღერის მაგრამ, საოპერო თეატრში გასტროლებზე მაინც არავინ იწვევს!

გურულს:—ფრიად სანუგეშო ცნობებს იძლევით:

—„მე კი მთელი დღეები
კუჭი გამომხმარი მაქვს,
და რომ კუჭი გამილბეს
ყუთში ბევრი ფული მაქვს“!

დიაღ, სანუგეშოა, რომ კუჭიც გქონიათ და ფულიც, მაგრამ ერთ რამეს მაინც გირჩევდით:—მოდი, ეგ თქვენი ფული თქვენ კუჭს მოახმარეთ, კუჭს მოუარეთ და თავს თავი დაანებეთ. სულ ერთია თავს ფულითაც ვერ უექიმებთ—დაავადმყოფებული ლექსების მეტს იგი მაინც არაფერს მოგცემსთ!

გერმანია მიიღეს ერთა ლიგაში.

საქართველოს სახელმწიფო
ტფილისი
საჯარო წიგნთსაცავი

ეროვნული ბიბლიოთეკა

სპილო და ფინია

„რუმინეთ - პოლონეთმა ხელშეკრულება დასდვეს საბჭოთა წინაალმდეგ“.

გაზეთებიდან.

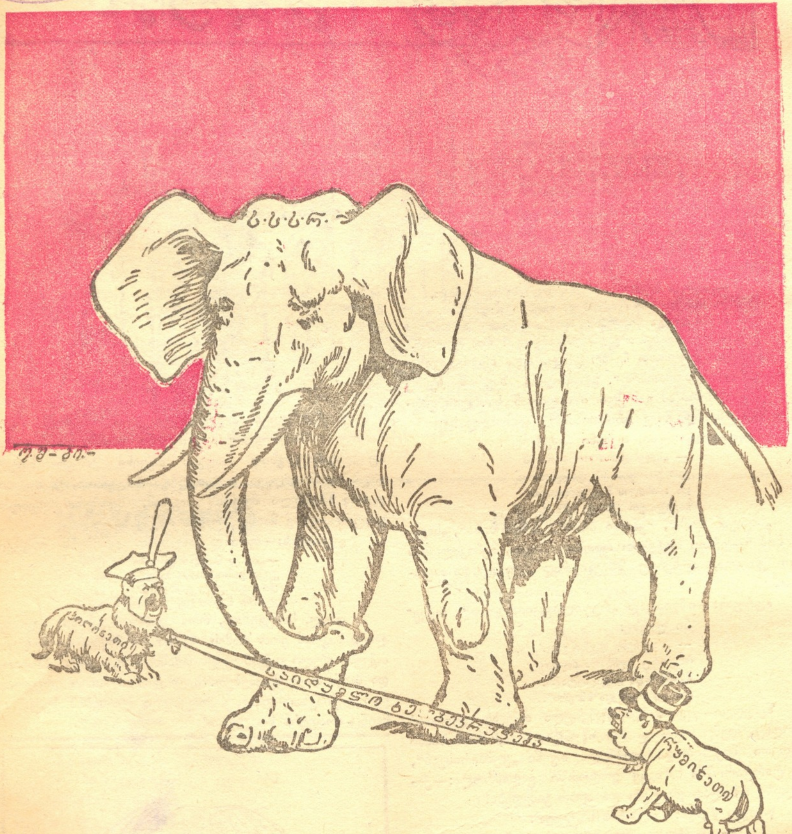

— ფინიამ სთქვა: „ჩვენც კი ვჭვდავთ,
რომ არ გვაქცევს ყურადღებას,
თორემ, ეს რომ არ ვიცოდეთ,
გავბედავდით განა ყეფას!“

საქართ. კომუნისტურ პარტიის ცენტრალურ კომიტეტის სტამბა. მთბვლილიტი №